

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Duda Attila ügyvéd által képviselt felperesnek, jogtanácsos által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. február 10. napján kelt 64.P.21.227/2009/22. sorszámú ítélete ellen, a felperes részéről 23. és 25. sorszám alatt benyújtott csatlakozó fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint fellebbezési eljárási perköltséget, valamint az állam javára 60.600 (hatvanezer-hatszáz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes keresetében a 2006. június 16. napján bekövetkezett idegenhibás közúti balesetéből eredő vagyoni és nem vagyoni kára megfizetésére kérte kötelezni az alperest mint a károkozó gépjármű kötelező felelősségbiztosítóját.

Az alperes a kártérítési felelősségének jogalapját nem vitatta, a felperesi kárigényt részben alaptalannak, részben eltúlzottnak találta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest 2007. január 1. napjától kezdődően háztartási kisegítő költsége címén 15.000 forint/hó járadék megfizetésére, valamint 2007. január 1. és 2010. január 31. napja között lejárt 555.000 forint járadék és ezen összegnek 2008. július 15. napjától a kifizetés napjáig terjedő időre járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, míg 2010.

február 1. napjától kezdődően minden hónap 15. napjáig esedékesen baleseti járadékként háztartási kisegítés költsége címén havonta 15.000 forintot. Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 2.333.000 forintot, ezen összegnek 2006. június 16. napjától a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, valamint 253.500 forint perköltséget, amelyből 36.000 forint az ÁFA. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra az ott megjelölt időben és módon 222.600 forint illetéket, míg 150.800 forint illeték az állam terhén marad. Az elsőfokú bíróság az ítéletet 2.000.000 forint vonatkozásában fellebbezésre tekintet nélkül előzetesen végrehajthatóvá nyilvánította.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint az alperes kártérítési felelősségét a gépjármű üzemben tartójának kötelező felelősségbiztosításáról szóló 190/2004. (VI. 8.) Kormányrendelet 7. § (1) bekezdésében, illetve a Ptk. 339. §-ában írtak alapján köteles megtéríteni. Az elsőfokú bíróság a felperes dologi kár, háztartási többletköltség, élelemfeljavítás, gyógytorna költsége, erőmegfeszítés címén előterjesztett járadékigényét alaptalannak találta, ezért azt elutasította, mert a felperes ezen kérelmei jogalapját nem bizonyította. Az erőmegfeszítés címén előterjesztett kérelem elutasításával kapcsolatban az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a Ptk. 356. § (1) és (3) bekezdése értelmében, ha a felperes a keresete egy részét rendkívüli munkateljesítménnyel éri is el, erre hivatkozással járadékra csak abban az esetben tarthat igényt, ha keresete a balesete előtti keresetét nem éri el. Ezen körülményre azonban a felperes nem hivatkozott, illetve ilyet nem bizonyított. Az elsőfokú bíróság háztartási kisegítés címén három hónapra havi 25.000 forintot, további három hónapra havi 20.000 forintot, míg 2007. január 1-jétől kezdődően havi 15.000 forintot állapított meg a lejárt 555.000 forint hátralék megfizetésére történő alperesi kötelezés mellett. Közlekedési többletköltség címén 1 hónapra 66.000 forintot, míg közlekedési járadékra hat hónapra 90.000 forintot, három hónapra kísérő költsége címén 60.000 forintot állapított meg. Szállítási költség címén 25.000 forintot, míg nem vagyoni kár címén összesen 3.000.000 forintot talált alaposnak. Az elsőfokú bíróság a marasztalás összegének megállapításánál figyelembe vette az alperes által peren kívül teljesített 1.043.000 forintot.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatását, az erőmegfeszítés címén előterjesztett kereseti kérelmének is helyt adó döntés meghozatalát kérte. Megismételte kereseti kérelmében előadottakat, miszerint jelenleg is három munkahelyen dolgozik, és munkáját a baleset óta jelentős erőmegfeszítéssel látja el. Előadta: 2006. évben az éves nettó jövedelme 2.894.460 forint volt, ezen évre a baleset időpontjától nettó jövedelme időarányos részének 30%-a, azaz 471.044 forint, 2007. évre nettó 3.484.019 forint jövedelme 30%-a, azaz 1.045.206 forint, míg 2008. január 1-jétől havi 87.100 forint járadék megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kérelmében - az orvosszakértő által megállapított 20%-os mértékű erőmegfeszítést meghaladóan -, nettó jövedelme 30%-ának rendszeres megtérítését kérte baleseti eredetű munkaképesség csökkenése miatt. Előadta, hogy szakorvosként jelentős erőfeszítéssel jár korábbi

munkakörének ellátása a baleseti eredetű maradványállapot miatt. Utalt a perben meghallgatott tanú vallomására, valamint a szakértői véleményben foglaltakra. Nem osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy csak akkor követelhet járadékot ezen a címen, ha a baleset utáni keresete a baleset előtti keresetét nem éri el.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Megismételte az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját, miszerint ereje megfeszítése miatt járadék csak akkor illetné meg a felperest, ha jelentős testi fogyatékosága ellenére rendkívüli munkateljesítménnyel érne el a baleset előttinél kevesebb, de megmaradt munkaerejének megfelelőnél több jövedelmet. Megítélése szerint a felperest illetően ezen járadék mindkét együttes feltétele hiányzik: jelentős testi fogyatékoság a felperesnél nem következett be és további jövedelem csökkenés mint a felperesnek kára nem merült fel. Álláspontja szerint ereje megfeszítése miatt járadék csak abban az esetben ítéltető meg, hogy ha a sérült jövedelme csökkent, tehát jelen esetben a jövedelemcsökkenés speciális, a Ptk. 356. § (3) bekezdésében foglalt esete fel sem merülhet.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

A kártérítési felelősség a Ptk. 346. § (1) bekezdésén, a Ptk. 339. § (1) bekezdésén, míg az alperes térítési kötelezettsége 190/2004. (VI. 8.) Kormányrendeleten alapul. A elsőfokú bíróság ítéletének az erő megfeszítése miatt fizetendő járadék vonatkozásában hozott rendelkezése volt fellebbezéssel támadott. A Fővárosi Ítéltábla ezért a Pp. 253. § (3) bekezdésére is figyelemmel, a fellebbezési kérelemhez és a fellebbezési ellenkérelemhez kötötten bírálta felül az elsőfokú ítélet megalapozottságát.

A Ptk. 356. § (1) bekezdése alapján akinek munkaképessége baleset folytán csökken, csak akkor követelhet járadékot, ha a baleset utáni keresete (jövedelme) a baleset előtti keresetét - neki fel nem róható okból - nem éri el.

A Ptk. 356. § (3) bekezdés kimondja: a járadék megállapításánál a balesetért felelős személy javára nem vehető figyelembe az a kereset (jövedelem), amelyet a balesetet szenvedett személy a balesetből eredő jelentős testi fogyatékosága ellenére rendkívüli munkateljesítménnyel ér el.

A Legfelsőbb Bíróság PK. 45. számú állásfoglalása szerint a baleset folytán munkaképesség csökkenést szenvedett személy kártérítési járadékát a baleseti eredetű munkaképesség csökkenés mértékének és a baleset folytán bekövetkezett keresetvesztés együttes vizsgálata alapján kell megállapítani

Az idézett rendelkezések egybevetéséből és azok helyes értelmezéséből következik, hogy jövedelempótló járadék megítélésének abban az esetben van helye, amennyiben a balesetet követő jövedelem nem éri el a balesetet megelőző átlagjövedelmet. Sor kerülhet járadék megállapítására abban az esetben is, ha a jövedelem azért nem csökken, mert a károsult jelentős testi fogyatékosága

ellenére rendkívüli munkateljesítménnyel éri el a korábbival azonos jövedelmét. A bizonyítékok alapján nem állapítható meg, hogy a felperes jövedelme - az igazságügyi orvosszakértő által megállapított 20%-os mértékű rendkívüli munkateljesítmény figyelmen kívül hagyása mellett - alacsonyabb lenne, mint a balesetet megelőző átlagkeresetet. A felperes által becsatolt igazolások és a felperes előadása alapján megállapítható, hogy 2006. évben a felperes éves nettó jövedelme 2.894.460 forint, míg 2007. évben 3.484.019 forint volt. Az orvosszakértői vélemény szerinti 20%-os mértékű rendkívüli munkateljesítmény figyelmen kívül hagyása mellett is a felperes magasabb jövedelemre tett szert, mint a balesetet megelőzően, tehát a perbeli esetben nem állapítható meg, hogy a felperesnél a balesettel összefüggésben jövedelemveszteség keletkezett volna. A másodfokú bíróság nem találta indokoltnak az erőmegfeszítés mértékét a felperesi kérelemmel egyezően 30%-os mértékben megállapítani az orvosszakértői véleményben foglaltakkal szemben. A munkavégzés során jelentkező fokozott erő kifejtés jövedelemveszteség hiányában járadék megállapítására nem adott alapot, azonban az - a Fővárosi Ítéltábla állandó gyakorlata szerint (6. Pf.21.595/2009/4) - teljes mértékben nem hagyható figyelmen kívül. A fokozott erő kifejtést a felperes életvitelének elnehezülése körében, a balesettel összefüggésben jelentkező nem vagyoni hátrány megítélése során kell értékelni. Jelen esetben az elsőfokú bíróság a felperes kérelmével egyezően állapította meg a nem vagyoni kártérítés összegét, így az a felperes részéről fellebbezéssel nem támadott, ezért a másodfokú bíróság a fokozott erő kifejtés mértékét a perbeli esetben a nem vagyoni kár megítélésénél külön értékelni nem tudta.

Mindezekre tekintettel helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor az erőmegfeszítés miatt előterjesztett járadék iránti igényt elutasította.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését helybenhagyta.

Mivel a felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében köteles az alperes fellebbezési eljárási perkötségének megfizetésére. Az alperest képviselő jogtanácsos munkadíját a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján a pertárgy értékére figyelemmel állapította meg. A per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a felperes köteles megfizetni az állam javára.

Budapest, 2010. október 21.

. Lizák Tibor sk.

a tanács elnöke

. Molnár Ágnes sk.. Merőtey Anikó sk.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:

Dankó Zsuzsanna
írnok